

Ústavní výchova z nejrůznějších hledisek se v poslední době zásluhou médií opět stává předmětem zejména kritického zájmu nejširší veřejnosti. V současnosti zejména v souvislosti se vzrůstající delikvencí mládeže je třeba hledat nové formy péče o problémové děti, u nichž z nejrůznějších důvodů rodina neplní své základní funkce. V anamnézách mladých lidí, kteří se dostávají do výchovného ústavu se opakovaně objevují určité charakteristiky jejich osobnosti, ale i jejich nejužšího sociálního prostředí. Jedná se většinou o děti, které měly již od nejútlejšího věku ztížené podmínky vývoje a již z pohledu dítěte zřejmě, i z úhlu problematického výchovného působení. Tématem stále častější diskuse se v posledních letech stává vedle drogové závislosti zejména širší spektrum sociálně podmíněných projevů rizikového chování jako je zvýšená agresivita mládeže, projevy rasové nesnášenlivosti, patologické hráčství (gambling), i projevy šikanování ve školských zařízeních. V tomto smyslu sílí potřeba změnit teoretický a vědecký přístup k problematice rizikového chování a prohloubit poznatky o lidském chování, motivaci a kontrole.

Jsou změny, k nimž dochází v posledních letech v péči o tyto jedince účelné ve smyslu nápravy jejich porušeného vývoje? Poskytuje výchovný ústav těmto mladým lidem opravdu to, co potřebují do své budoucnosti? Které vnitřní a vnější podmínky rozvoje osobnosti u mladého člověka určují jeho úspěšnost při zapojení do společnosti a do jaké míry?